

Elle Cook

**BĂRBATUL
CARE N-A
MAI VENIT**

Traducere din limba engleză de
DORINA TĂȚĂRAN

NEMIRA

CAPITOLUL UNU

Hannah, decembrie

Voi vă amintiți unde erați și ce făceați în momentul în care viața vi s-a schimbat pentru totdeauna? Eu îmi amintesc. Stăteam în fața sălii de sport, cu părul încălzit, și aveam nevoie de un duș, după o ședință epuizantă de *spinning*. Scotocean în geantă după mănuși, în timp ce telefonul mobil îmi bâzâia. Bineînțeles că nu știam în momentul acela. Asta-i viața, nu-i așa? Niciodată nu-ți dai seama de adevărata semnificație a unui moment, până mai târziu.

Scot telefonul fără să reușesc încă să găsesc mănușile, care au dispărut în adâncurile genții mele. E decembrie, este un frig pătrunzător și, cu toate că e abia începutul serii, cerul e deja ca cerneala, presărat cu nori gri, care parcă ar fi fost pictați și trași ușor dintr-o parte în alta a pânzei. Prefixul de apelare indică +1, așa că mă opresc o clipă, în timp ce telefonul continuă să vibreze în mâna mea. Unde naiba este +1? Există o grămadă de prefixe, dar acesta nu seamănă cu niciunul dintre cele pe care le știu.

— Alo? zic.

— Bună ziua, răspunde un bărbat cu accent american.

Și apoi, pe un ton mai jos, mai prietenos:

— Jonathan White?

Râd.

— Ți se pare că vorbesc ca un presupus Jonathan White?

— Oh, nu. Scuze. Vreau să spun, este acolo?

— Nu. Îmi pare rău, ai greșit numărul.

O pauză, un foșnet de hârtii.

— Bine. Scuze. La revedere.

— La revedere, zic, dar el a închis deja.

Și apoi, după nici zece secunde, telefonul meu sună din nou. Zic:

— Alo, în timp ce pe ecranul meu clipește același +1.

— Oh, nu din nou, zice el exasperat. Cum am reușit să formez greșit numărul a doua oară? N-am cum să fiu atât de prost.

Și mă face să râd din nou, deși nu cu răutate.

— Eu cred că ai reușit.

Tăcere, apoi:

— Așteaptă puțin.

Aștept, zâmbind amuzată. Parcă vremea rece nu mai este la fel de rece ca înainte.

— Este plus-patru-patru... și înșiră niște cifre care sunt cu siguranță ale mele.

— Acesta este. Ce număr cauți?

— Pe acesta.

Încerc să nu râd.

— La naiba, zice. L-am scris greșit. Trebuia să sun la numărul ăsta la ora 16:00, ora Marii Britanii, pentru un interviu de angajare.

— Mă tem că nu la numărul ăsta. Poți încerca să schimbi una dintre cifre?

— Da, zice ezitând. Dar care dintre ele? Sunt aproximativ un miliard de combinații posibile.

— N-am nicio idee. De unde suni?

— Texas.

— Și ai un interviu de angajare cu cineva la un număr de telefon din Marea Britanie? Vrei să te angajezi aici?

Ce băgăcioasă sunt.

— Sper...

— Puțin probabil, având în vedere că vorbești la telefon cu mine, în loc să răspunzi la întrebări despre... orice ar fi interviul tău.

— Clădiri. Ar trebui să răspund la întrebări despre clădiri în acest moment. Rahat.

— Clădiri?

— Arhitectură, mai exact.

Are o voce foarte frumoasă. Profundă, dar nu exagerată.

— Încearcă să cauți pe Google numărul firmei, îi sugerez, în caz că e atât de prost încât să nu se fi gândit deja la asta.

— Deja fac asta.

Vorbește repede, amândoi suntem conștienți că el ar fi trebuit să înceapă interviul de câteva minute deja.

— Ei bine, mult noroc. Sper să îl obții.

— Numărul corect sau jobul?

— Ambele. Începând cu numărul corect, zic eu zâmbind.

— Mulțumesc. Îmi pare rău că te-am deranjat. De două ori.

— Nu-i nimic. Acum sunt nerăbdătoare să aflu dacă vei primi jobul.

— Mulțumesc din nou, zice el. La revedere.

— La revedere, îi răspund și legătura se întrerupe.

Mă holbez la telefon pentru câteva secunde, sperând că nu este atât de idiot încât să sune la același număr a treia oară... doar pentru a se asigura. Nu ar fi o situație teribilă dacă ar suna din nou, dar acum vreau ca bărbatul ăla cu voce frumoasă să sune la numărul corect, să răspundă la întrebările despre clădiri și să primească jobul. Oricine ar fi el.

**

Nu prea se face să vii acasă după o oră de *spinning*, să-ți pui niște mâncare la microunde și un pahar mare cu vin, dar, având în vedere că este vineri seara, exact asta fac. Și oricum, nu m-aș fi dus la sală dacă n-aș fi luat țepă de la un ciudat cu care am hotărât categoric că nu o să mă mai întâlnesc. A făcut asta de două ori până acum și încă nu am avut, de fapt, o primă întâlnire. Cea mai bună prietenă a mea, Miranda, numește asta *anulată*. Așa că acest pahar cu vin este cel pe care l-aș fi băut dacă aș fi ieșit în oraș. Gata, am justificat asta, dacă nu cumva și curry-ul oribil de la microunde.

Câteva ore mai târziu, zapez să văd ce mai e pe la televizor și mă întreb cum se face că am reușit să mă uit la tot ce e decent pe Netflix, având în vedere că eu chiar nu petrec foarte mult timp acasă. Poate că, măcar o dată, ar trebui să mă uit la știri și să încerc să fiu la fel de informată despre ceea ce se întâmplă zilnic în lume, cum sunt și colegii mei de muncă. Chiar ar trebui să lucrez cu oameni care se uită la mai multe drame de doi bani, nu doar la *Question Time*¹.

Lângă mine, telefonul vibrează, anunțându-mă că am un mesaj. Îl citesc. Este de la un număr pe care nu-l recunosc, până când mă uit mai atent și văd că este al americanului. Mesajul conține două cuvinte. **L-am obținut.** Opresc sonorul televizorului și îl las să continue să-mi arate un fundal de știri de umplutură, la care nu eram atentă oricum.

Vrea un răspuns? Se așteaptă la unul?

Mă bucur, îi scriu, urmat de Felicitări! Bănuiesc că ai găsit numărul corect, până la urmă.

Nu am spus-o ca pe o întrebare. Nu mă așteptam la un răspuns, dar vine unul, câteva momente mai târziu.

Da. I-am cerut scuze că am întârziat câteva minute și i-am spus ce am făcut. A zis că e în regulă.

Mă bucur, îi scriu. Și apoi șterg, pentru că este exact ceea ce am scris cu o clipă în urmă. Înlocuiesc cu:

Întotdeauna e mai bine să fii sincer.

Cu siguranță.

Mă uit la ecran. Nu tastează. E rândul meu să răspund, dar nu-mi vine în minte nimic altceva de spus, așa că, după o clipă, continuă el.

Așadar, Anglia, în ianuarie. E frig?

Un zâmbet îmi ridică colțurile gurii.

Foarte. Îmi pare rău pentru asta. Atunci ajungi?

Exact peste o lună. Da.

Unde ești în Texas?

În Austin, răspunde el.

¹ Emisiune de dezbateri de actualitate, difuzată, de obicei joi seara, de BBC One (n. tr.).

Nu, habar n-am unde este. Ies de pe chat, caut pe Google *Austin, Texas*, apoi deschid din nou fereastra de chat, pregătită să-mi arăt noile cunoștințe.

E cald acolo în această perioadă a anului.

Cald în orice perioadă a anului.

Am căutat pe Google, mărturisesc. Capitala Texasului, așa îmi spune Wikipedia. Tocmai am descoperit că și Houston este tot în Texas.

El răspunde cu un emoji ce râde și apoi:

Tu unde ești?

Londra.

Super. Acum o să mai știi pe cineva, când o să ajung acolo.

Mă uit la mesajul lui, neștiind ce să cred. Sugerează să ne întâlnim? Să devenim prieteni? Mă uit la mesaj atât de mult timp, încât ecranul se face negru și trebuie să-l deblochez din nou. Apare numărul lui și dedesubt faptul că este încă online.

Cum te cheamă? îl întreb.

Davey. Pe tine?

Hannah.

Mă bucur să te cunosc, Hannah.

Zâmbesc din nou. Mă bucur să îl cunosc. Deși acesta este cel mai ciudat mod în care am „cunoscut“ pe cineva.

Câți ani ai? îl întreb.

Douăzeci și nouă.

Și apoi un alt mesaj.

Mi s-a spus că nu e frumos să întreb o femeie despre vârsta ei, așa că...

Am douăzeci și șapte de ani, răspund la întrebarea lui.

Îmi place discuția asta și mă întreb acum pentru prima dată cum arată acest bărbat de douăzeci și nouă de ani, din Texas. Poza lui de profil de pe WhatsApp este goală, cercul din partea de sus a chatului afișând pictograma standard în alb și gri. Cine face așa ceva? Vă atrag atenția, a mea este o poză cu câinele familiei noastre purtând ochelari de soare, așa că n-am dreptul să zic nimic.

Cât e ceasul acolo? întrebă el.

Aproape unsprezece seara.

Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Hannah.

Oh. O încheiere a conversației fără menajamente, iar dezamăgirea că se deconectează mă face să mă opresc înainte de a-i răspunde:

Și mie.

Mi-ar plăcea să mai vorbim. Dacă vrei, adică, zice el.

Las mesajul afișat pe ecran pentru o clipă, în timp ce mă gândesc. Cum să răspund fără să par nerăbdătoare sau complet dezinteresată? Optez pentru un răspuns dezinvolt:

Sigur.

OK, scrie el.

Și apoi iese.

CAPITOLUL DOI

Mă trezesc cu o plăcută ușurare că nu e zi de lucru. Am parte de acest sentiment doar de două ori pe săptămână și mă bucur din plin de el. Nu-mi urăsc jobul. Lucrez în domeniul marketingului, iar asta înseamnă că îmi pot plăti facturile și îmi permit două vacanțe decente pe an. Deocamdată e suficient, deși știu că ar trebui să fiu cu ochii pe următorul orizont profesional, încă nu mi-am dat seama care ar putea fi acela.

Mă ridic fără grabă și numai după cel mai plăcut pui de somn. Cochetez cu ideea să pregătesc ceva creativ pentru brunch. Dar avocado pe pâine prăjită este maximul meu de creativitate. Dintr-un motiv pe care nu-l pot identifica, astăzi am chef de clătite și sirop de arșar, dar nu am de gând să le fac. Nu când pe strada mea există un loc minunat pentru brunch, unde le fac mult mai bune decât le-aș face eu. Dar asta implică să mă îmbrac și să ies. Și dacă fac asta, înseamnă că ratez unul dintre ritualurile mele preferate din diminețile târzii de weekend, să vorbesc cu vecina mea de peste gard, Joan. Și nu aș putea să ratez asta. Nu aș putea să-i fac una ca asta.

Locuiesc într-un apartament la parter, pe care mi-am jurat deja că nu-l voi părăsi absolut niciodată. Dacă o s-o fac, va fi pentru că am murit și a trebuit să fiu scoasă într-un sicriu. N-o să mai găsesc nicăieri un apartament la parter, cu două camere și grădină, la acest preț. Știu asta, pentru că am setată o alertă Rightmove¹, la care salivez de fiecare dată când ajunge în e-mailul meu. Înainte, împărțeam apartamentul cu Miranda,

¹ Cel mai mare portal imobiliar online din Marea Britanie (n. tr.).

dar când ea s-a mutat să locuiască împreună cu prietenul ei, Paul, am băgat mâna mai adânc în buzunar și am decis să plătesc eu întreaga chirie, în loc să caut o garsonieră în altă parte. Îmi permit, pur și simplu. În principal, pentru că Joan, vecina de alături, deține atât clădirea ei, cât și a mea și s-ar putea să nu fie la curent cu prețurile actuale ale chiriilor. Ea ridică din umeri, spunând că eu și fata de la etaj, care e însoțitoare de bord și nu e niciodată acolo, avem atât de mare grijă de apartamentele noastre, încât nu vrea să ne alunge cu majorări de chirie.

Strâng halatul în jurul meu și îmi pun cizmele UGG. Nu o să împiedice frigul unei zile de iarnă să-mi pătrundă până la oase, dar afară e senin, iar asta contează. Eu și Joan avem un mic ritual de weekend. Îi trimit un mesaj când mă trezesc, iar ea își pornește aparatul Nespresso. Cinci minute mai târziu, ne întâlnim în grădina din spate, lângă gard. Ea îmi dă una dintre cafelele ei șic, iar eu îi aduc o farfurie cu biscuiți cumpărați. Nu este chiar un schimb echitabil, dar Joan s-a opus când i-am sugerat că aș putea să-mi cumpăr un aparat de cafea adecvat. Probabil a crezut că o să renunț la discuțiile noastre, așa că am asigurat-o că n-o să fac asta, iar ea mi-a promis că o să mențină o gamă de culori vibrante de capsule, în fiecare weekend.

Simt deja mirosul cafelei, în timp ce deschid ușa din spate, mă strecor afară și o închid în urma mea, să nu iasă căldura dinăuntru.

— Ce avem azi? îi strig, în timp ce stau lângă gard, sprijinindu-mi coatele pe el și privind în grădina ei perfect îngrijită.

Ușa din spate e deschisă și mă poate auzi din bucătărie, de unde ajunge la mine zgomotul aparatului care face ultima cană de cafea. Chiar și în toiul iernii, grădina ei e bogată și verde, de parcă o parte dintr-o grădină din National Trust s-ar fi mutat în Wanstead.

Joan apare la fix, cu câte o ceașcă în fiecare mână și un pliant de cafea între dinți. Se apleacă spre mine, iar eu iau pliantul și ceașca pe care mi-o oferă.

— M-am gândit să încercăm Firenze Arpeggio astăzi, îmi zice. Citesc pliantul.

— Intensă și cremoasă. Nu toate sunt așa?

Iau o gură. Are exact același gust cu cea de săptămâna trecută. Este delicioasă și face exact ceea ce vreau să facă, atingându-mi papilele gustative cu căldura cofeinizată de care am nevoie pe vremea asta rece.

Joan încuviințează din cap și zice:

— Cu siguranță, un patru din cinci.

Ea locuiește aici de când a moștenit casa de la mama ei, în urmă cu aproximativ treizeci de ani. Nu am întrebat-o niciodată câți ani are, dar am alcătuit o cronologie treptată din poveștile ei și am decis că, probabil, are vreo șaptezeci și ceva de ani, cel mult. Soțul ei a murit în urmă cu douăzeci de ani sau cam așa ceva, dar nu trăiește retrasă, din câte îmi dau seama. Umblă toată ziua de colo-colo, conduce aprig vechiul ei Citroën Saxo, de parcă ar fi o puștoaică de optsprezece ani, plină de viață, care tocmai și-a luat carnetul. Obişnuiam să cred că aceste dimineți la cafea sunt pentru ea. Dar acum cred că, de fapt, o rețin din viața ei. Mă dezmeticesc din gândurile astea și iau un biscuit cu ciocolată, apoi îi întind farfuria.

— Deci, care sunt ultimele noutăți de partea celor tineri, liberi și burlaci? mă întreabă, înmuind un biscuit în ceașca ei, lăsându-l acolo prea mult timp.

Mă uit, așteptând să cadă în ceașcă și să se audă un pleosc. Joan nu este vreo amatoare și îl salvează în ultima secundă.

— Întâlnirea de aseară? îmi amintește ea. Nu e încă înăuntru, nu?

— Nu! exclam îngrozită. Nu mă culc cu bărbații la prima întâlnire.

— Nu te *mai*, subliniază Joan.

— Nu mă *mai*, confirm cu sfială. Nu m-am dus.

— Am mai vorbit despre asta, mă mustră Joan. Trăiești o singură dată. De unde o să știi dacă el este alesul, dacă nici măcar nu te duci la o întâlnire cu el?

— Nu m-am dus, zic, ronțăind un alt biscuit – ăsta va fi brunch-ul meu, mă hotărâsc –, pentru că m-a lăsat baltă. Sau, mai degrabă, a anulat. Din nou. Așa că, asta e.

— Iar ne lăsăm de bărbați?

Scutur din cap.

— Nu. Țla e drumul spre nebunie. Dar mă las de el.

— Bravo. Următorul.

Mă uit la Joan. Oare își imaginează că am o bandă rulantă cu bărbați printre care îmi croiesc drum? Îi ofer o încuviințare din cap în loc de un comentariu.

— Ce faci astăzi? o întreb, fericită să schimb subiectul.

— Prânzul la prietena mea Sheila, un pahar cu un bărbat minunat pe nume Geoff, diseară.

— Serios? Cine este Geoff?

Îmi înmoi biscuitul în cafea și îndrăznesc să îl țin ceva mai mult decât ar trebui. Deloc surprinzător, dispare în adâncurile lichidului întunecat și mă văd nevoită să decid dacă să-l beau/mănânc sau să-l pescuiesc cu degetele. Nu fac nici una, nici alta. Joan nu răspunde. Se uită în cana mea și apoi ridică o sprânceană spre mine.

— Vrei altă cafea?

Râd.

— Nu, e încă bună.

Își ascunde un chicotit.

— Geoff e un bărbat minunat, pe care mi l-a prezentat fiica mea. Crede că mă simt singură.

— Așa e?

— Nu chiar, dar niciun om n-ar trebui să fie singur, știi tu.

O întâlnire va fi un lucru bun pentru Joan.

— Și cum este el, acest Geoff?

— Este foarte drăguț. Arată bine. Un pic mai tânăr decât mine.

— Joan, o tachinez. Obrăznicătură!

Râde, bucurându-se de lumina reflectoarelor care se concentrează măcar o dată pe viața ei amoroasă. Nu că eu aș avea o viață amoroasă. Doar gândul îndepărtat că ar putea exista una. Merg la întâlniri. Dar e un șir întreg de prime întâlniri și sunt epuizată. Din când în când, ele progresează spre o a doua întâlnire. Uneori chiar și spre a treia. Și apoi totul se fâșâie. Tentația aplicațiilor de *dating* și ușurința cu care putem strecura pe cineva în viața noastră, ca mai apoi să-l împingem afară, ne fac să fim mereu în căutare de altceva, de altcineva. Asta ne face leneși.

Tânjesc după acele zile magice despre care vorbește Joan, când și-a cunoscut soțul în timp ce amândoi încercau să închirieze ultimul șezlong de pe faleza din Southend. S-au simțit atrași unul de celălalt și niciunul din ei nu a mai închiriat șezlongul. În schimb, viitorul ei soț a cumpărat înghețată pentru amândoi și s-au așezat pe nisip, sub dig, să scape de căldura soarelui de la amiază. Acum de ce nu se mai întâlnesc oamenii așa? Îmi beau cafeaua uitând că în adâncurile ei se ascunde o bucată de biscuit înmuiat, care ajunge în gura mea în timp ce Joan continuă să-mi povestească despre Geoff, a cărui fotografie a văzut-o, dar cu care nu a vorbit niciodată, de fapt. La propunerea mea, Joan își aduce telefonul mobil și îmi arată cu mândrie o fotografie a lui Geoff.

— Poartă jachetă de piele? întreb cu admirație.

Bărbatul acela de șaptezeci și ceva de ani e mai la modă decât mine.

— Da, zice Joan, apoi ia telefonul înapoi și se uită la imaginea lui Geoff. Sper că nu e un nenorocit, continuă ea, iar eu tușesc ultima gură de cafea cu gust de biscuit.

Până și viața amoroasă a lui Joan este mai interesantă decât a mea, îmi spun în timp ce mă apuc de cea mai proastă parte a weekendului meu – ritualul de curățenie completă a apartamentului. Îl păstrez pentru sâmbătă, astfel încât să nu-mi mai stea în cale, lăsându-mi duminica liberă și fericită. Nu știu de ce, dar mă gândesc la Davey, un bărbat pe care nu l-am întâlnit niciodată și nici nu am văzut vreo fotografie a lui, dar cu care am vorbit. În contrast cu Joan, care nu a vorbit cu Geoff, dar l-a văzut într-o fotografie.

Dacă Davey îmi mai trimite vreun mesaj, așa cum a spus că va face, voi fi curajoasă și îi voi cere o fotografie. Va fi ciudat? Vreau doar să știu cum arată acum. Poate că nu-i voi cere data viitoare. Îi voi cere data de după data viitoare. Dacă îmi scrie, adică.

Seara, stăm în pub, înconjurați de decorațiuni de Crăciun. Este singurul pub „pentru bătrâni“, așa cum îi zicem eu și Miranda cu afecțiune, care e aproape de noi. Bar maro, mese maro, scaune maro, crizanteme ieftine în borcane prăfuite. Dar sâmbăta, soția thailandeză a proprietarului

preia bucătăria, iar oferta de mâncare crește cu câteva trepte. Eu, Paul și Miranda obișnuim să mâncăm aici în fiecare sâmbătă seara, înainte ca ea să se mute cu el, și e o tradiție pe care nu vrem s-o întrerupem acum, că mâncarea a devenit atât de bună.

— Jur că e mai ieftin decât mâncarea la pachet, zice Paul, înfulecând pad thai¹.

În fiecare săptămână spune că va încerca ceva diferit din meniu. În fiecare săptămână refuză să o facă. El și Miranda sunt împreună de cinci ani și sunt enervant de perfecți unul pentru celălalt, dar nu ți-o aruncă în ochi, iar eu apreciez asta. Nu mă simt singură. Sunt unele cupluri care te fac să realizezi că ești singur de ceva vreme. Am avut un ultim iubit acum doi ani, mai mult sau mai puțin. Și nici măcar nu a fost chiar un iubit. Șapte luni și jumătate se pun la socoteală? Îmi place să mă gândesc că da, altfel e chiar mai trist decât credeam.

Chelnerița ne aduce încă o carafă din vinul roșu al casei, iar „Last Christmas“ al lui Wham! se aude în buclă, în timp ce luminițele pâlpâie în spatele barului. Afară e întuneric și e un frig aspru – un contrast puternic cu ceea ce se întâmplă aici și cu mâncarea thailandeză, care mă încălzește într-atât, încât îmi vine să fac rezervare pentru o vacanță pe țarmuri îndepărtate. Nu am fost în Thailanda și îmi notez în gând să mă uit la prețuri pentru o escapadă, cândva anul viitor. Iar asta mă face să mă întreb cu cine aș merge.

Miranda nu mai pleacă în vacanțe fără Paul, ceea ce este destul de corect atunci când ai doar douăzeci și una de zile de concediu pe an. Eu primesc douăzeci și cinci, dar nu-i amintesc Mirandei de asta când discutăm despre cum am reușit să fac rost de câteva zile să merg acasă, să-mi văd părinții și să stau cu ei între Crăciun și Anul Nou. În fiecare an îmi păstrez zilele acelea. Sunt foarte atentă în privința asta.

Îmi scot telefonul, să-mi setez un memento să le întreb pe câteva vechi prietene de facultate dacă ar fi de acord cu o excursie în Thailanda

¹ Fel de mâncare thailandez, preparat în wok, din tăieței de orez prăjiți, creveți, alune, un ou amestecat și germeni de fasole, servit în mod obișnuit ca mâncare stradală în Thailanda (n. tr.).

anul viitor și văd că am un mesaj. În timp ce îl deschid, sosește o a treia carafă, iar Miranda și Paul se uită la ea, apoi la mine, nedumeriți. Niciunul dintre noi nu a comandat-o și niciunul dintre noi nu se oferă să-i spună chelneriței.

— O să ne facem mângă, zice Miranda cu o voce melodioasă, înainte să-mi arunce o privire poznașă și să bage în gură niște curry.

Davey mi-a trimis un simplu **Salut**, cu douăzeci și cinci de minute în urmă. Mă uit la mesaj și îmi mușc buza, să nu zâmbesc. Asta ar duce la întrebări din partea celor mai buni prieteni ai mei, care se vor transforma brusc în anchetatori. Motivul pentru care mi-am scos telefonul din geantă este uitat cu desăvârșire și îi răspund printr-un la fel de simplu **Salut**. Este online și îmi răspunde.

E ciudat că îți trimit mesaj din nou? După ce l-am trimis, m-am gândit că ar putea părea ciudat.

Îmi ia o clipă să mă gândesc și îi răspund sincer:

E cam ciudat. Dar un ciudat bun.

Da, la asta speram. Cum e ziua ta?

Miranda tușește cu subînțeles, apoi zice:

— Scuză-mă. Telefoane? La masă? Nu ne-am înțeles că nu vom fi genul de prieteni care își petrec nopțile pe Instagram când ies împreună?

Ridic privirea și le cer scuze, fără să fac niciun efort să pun telefonul jos. Îi răspund repede lui Davey:

De fapt, încă nu s-a terminat. Pot să-ți trimit un mesaj mai târziu?

Sigur, răspunde el și iese.

Paul e cel care își dă seama că se întâmplă ceva.

— Zâmbești. Zâmbește, îi zice Mirandei și îi predă ștafeta invizibilă, să investigheze mai departe.

— Da-a-a-a, zice Miranda tărăgănat. Îți mulțumesc pentru subtitrări.

Oh, nu, are vocea aceea de profesoară care spune că nu voi ieși de aici vie. Doar că nu e nimic de spus, așa că ar trebui să fie ușor. Aștept să înceapă întrebările.

— Cine e?

Miranda trece direct la subiect și îmi umple paharul cu vin. Îl împinge spre mine de parcă ar fi serul adevărului.